

mene bliver, des mere stiger saavel Vurderingssummen som Handelsværdien, og Forskellen mellem Handelsværdien og den Vurdering, som Over-Skyldraadet er kommet til, bliver stadig større. F. Eks. er Gaarde paa mellem 1 og 2 Tdr. Hartkorn vurderet til 14 100 Kr., men Salgsværdien, efter at Besætning og Inventar er trukket fra, hvad det jo skal, er 16 400 Kr. Man ser altsaa her et stort Spillerum mellem Vurderingssummen og Salgssummen. Gaar vi længere ned, til Ejendomme paa 6—18 Tdr. Land, er Vurderingssummen 20 700 Kr. og Salgssummen 25 100 Kr., og hvis vi gaar til endnu mindre Arealer, til de meget smaa Husmandsbrug, der har fra 1 til 6 Tdr. Land, er Vurderingssummen 24 300 Kr., men Salgssummen 29 300 Kr. Det forekommer mig da, at der saa langt fra er Grund til nogen Kritik af Vurderingsmyndighederne, heller ikke af Over-Skyldraadet, for at have ansat for høj en Værdi. Nu er det jo dejligt at skyde Husmændene frem foran sig og sige, at det er de smaa Landbrugere, man er for haard ved. Det er noget, der klinger godt. Men jeg synes dog ikke, man skulde udsætte de her omtalte Myndigheder for en uberettiget Kritik, for det, vi maa have frem, er selvfølgelig Lighed for Loven. Vi maa følge Loven, indtil vi faar den forandret. Det ærede Medlem (Maegaard) var inde paa, at vi havde været for haarde ved de daarlige Ejendomme, at de daarlige Ejendomme i alt Fald blev sat for højt. Nu er det imidlertid saaledes, at for Husmandsbrug paa daarlige Jord, hvor der skal over 18 Tdr. Land til 1 Td. Hartkorn, er Vurderingssummen 29 100 Kr., men Salgssummen 35 600 Kr. Jeg vil gerne spørge den ærede Ordfører for Venstre, om han ikke synes, der her er taget et skyldigt Hensyn? Det ærede Medlem ryster paa Hovedet. Jeg ved ikke, hvoraf det kommer, det kan være, det er af Nervøsitet, det kan ogsaa skyldes Misbilligelse. Men det faar vi antagelig at vide — det betyder i alt Fald ikke Bifald.

Det Forhold maa vi nu imidlertid se at faa rettet. Det betyder naturligvis knap saa meget for Statsskattens Vedkommende, for der har vi Fradraget i Ejendomsskyld, og derfor kommer Skatten ikke til at virke saa haardt, som naar det drejer sig om kommunale Skatter. Man kunde fristes til at spørge, hvorfor den forrige Indenrigsminister ikke blev færdig med det Lovforslag, han havde under Udarbejdelse, for det var jo givet, at der maatte ske en Uretfærdighed. Han blev

i alt Fald ikke færdig, men nu er Lovforslaget kommet og har faaet et Flertal for sig i det høje Folketing. Jeg haaber ogsaa, at det skal faa et stort Flertal for sig i det høje Landsting, og at Loven vil blive ført ud i Livet endogsaa ret hurtigt. Den ærede Ordfører for Venstre var saa velvillig at henvise den højtærede Indenrigsminister til, hvad han eventuelt kunde gøre, hvis det tog for lang Tid at faa Lovforslaget færdigt her i Tinget, saa det behøver jeg altsaa ikke. Det var meget elskværdigt gjort. Men jeg vilde dog meget nødtigt tro — af skattemæssige Grunde —, at vi i Landstinget skulde gaa saa vidt, at vi ikke skulde kunne faa Lovforslaget færdigbehandlet i indeværende Samling — og jeg tror nu heller ikke, det vil komme dertil, for i saa Fald ved man, hvad der vanker. Man kommer ud til Vælgerne, og saa vanker der noget, man ikke er særlig glad ved.

Med disse Ord skal jeg tillade mig at anbefale Lovforslaget til en hurtig og velvillig Behandling.

Piper: Det foreliggende Lovforslag har jo en Forhistorie, og jeg vil gerne have Lov til med nogle faa Linier at trække denne Forhistorie op. I 1915 behandlede vi Forslag til Revision af Ejendomsskyldloven; der var den Gang indsat en ny Bestemmelse, hvorefter der skulde foretages en særlig Vurdering af Jord. Der fulgte ingen Skattebestemmelse med Bestemmelsen om denne særlige Vurdering. Det var under den radikale Regering. I 1918 blev Ejendomsskyldloven igen revideret, og den samme Bestemmelse indsattes paa ny uden nogen Skattebestemmelse. Det var den radikale Regering, der her havde lagt det, som jeg, da vi behandlede Loven i 1922, kaldte for et Gøgeæg. Dette Gøgeæg blev saa i 1922 ruget ud af den da siddende Venstreregering, idet der ved Ejendomsskyldlovens Revision i det Aar blev tilføjet den Skattebestemmelse, som havde manglet ved de to foregaaende Revisioner af Loven. Det, der her skete, var en Imødekommen af det Krav, som Georgeisterne i vidt Omfang har rejst om, at al Skat skal hvile paa Jorden. Dette Krav blev altsaa som en Slags Begyndelse imødekommet i Ejendomsskyldloven af 1922, ganske vist kun meget svagt. Det, der bragte Venstre til den Gang at fremme denne Lov, var formodentlig Hensynet til Husmændene, idet der jo, hvad der ogsaa er fremført her i Dag, er sket det ved Ejendomsskyldloven, at det Areal, der ligger under Husene, naar man regner den samlede Skatteydelse